

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 87/2020-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Chmurom, Zvonárska 8, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 534/2015 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 243/2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 534/2015 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 243/2018 porušené boli.

2. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice II sú povinné spoločne a nerozdielne nahradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 375,24 € (slovom tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Chmuru do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I. Vymedzenie napadnutého konania okresného súdu a argumentácia sťažovateľky

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 87/2020-14 z 10. marca 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 534/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 243/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti podanej na ústavnom súde 27. júna 2019 (pôvodná sp. zn. Rvp 1152/2019), jej príloh, ako aj z obsahu spisového materiálu okresného súdu sp. zn. 29 C 534/2015 vyplýva, že sťažovateľka je ako žalovaná účastníčkou konania/stranou v približne 22-ročnom konaní vedenom na okresnom súde

pod sp. zn. 29 C 534/2015, predtým sp. zn. 29 C 34/1997. V predmetnej veci bolo dvakrát rozhodnuté krajským súdom, a to uznesením č. k. 1 Co 396/2016-111 z 18. októbra 2017, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 29 C 534/2015-40 z 1. júna 2016, a rozsudkom č. k. 1 Co 243/2018-178 z 26. júna 2019, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 29 C 534/2015-122 z 26. februára 2018.

3. Sťažovateľka v podanej sťažnosti poukázala na to, že „... *prejednávaná vec nie je nijakým spôsobom zložitá na skutkové alebo právne posúdenie a preto mala byť žaloba zamietnutá už v predchádzajúcom priebehu konania, keď bol spor vedený pod spisovou značkou 29C/34/1997*“. Zároveň akcentovala skutočnosť, že „... *je po svojich predchodcoch strana sporu v konaní, ktorý trvá 22 rokov, pričom primerane tomu je existenciou tohto sporu zaťažovaná časovo, finančne ako aj je obmedzený jej výkon vlastníckeho práva nakoľko pre existenciu sporu nie je možné voľne TRHOVO nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami*“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka po výzve na odstránenie rozporu medzi navrhovaným rozhodnutím a odôvodnením (dôvodmi) návrhu navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1Co/243/2018, porušené bolo.

Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29C/534/2015, porušené bolo.

Krajskému súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1Co/243/2018 sa prikazuje konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

Spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 7.000,-EUR (slovom: sedem tisíc eur), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby, 2x paušálna náhrada plus DPH, v celkovej výške 415,51-EUR, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Chmuru do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

5. Vec napadla ústavnému súdu 27. júna 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, vec sťažovateľky spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdelené po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola vec sťažovateľky prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi v rámci senátu zloženého z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a ďalšieho sudcu Martina Vernarského. Po vzdaní sa Mojmíra Mamojku funkcie sudcu ústavného súdu v zmysle Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 účinného od 1. júna 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) veci, na prerokovanie ktorých sú príslušné prvý a tretí senát ústavného súdu v zloženiach platných v obdobiach od 17. februára 2019 do 25. apríla 2019, od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019 a od 17. októbra 2019 do 31. mája 2020, ak bol ich členom sudca Mojmír Mamojka, prerokuje ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v danej veci podľa súčasného rozvrhu práce. Tretí senát ústavného súdu pracuje v novom zložení: Martin Vernarský (predseda senátu), sudca Ivan Fiačan a Peter Straka (sudca spravodajca). Z uvedeného dôvodu rozhodol o merite ústavnej sťažnosti tretí senát ústavného súdu v uvedenom zložení.

II. Vyjadrenie odporcov a replika sťažovateľky

6. Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. 1 SprV 223/2020 z 30. marca 2020 (ďalej aj „vyjadrenie okresného súdu“) uvádza chronologický zoznam procesných úkonov vykonaných v rámci napadnutého konania na okresnom súde a konštatuje, že k žiadnym priet'ahom až do druhého rozhodnutia vo veci samej nedošlo. Vo veci rozhodol už krajský súd, a to deň pred podaním ústavnej sťažnosti. Priet'ah v konaní na okresnom súde vznikol len vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania. Obdobie, keď sa spis nachádzal na krajskom súde (najprv od 24. augusta 2016 do 23. novembra 2017 a potom od 27. júna 2018 do 15. augusta 2019), by podľa názoru okresného súdu nemalo byť pripísané na jeho ťarchu. Okresný súd vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej na ústavnom súde.

7. Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV 254/2020 z 2. apríla 2020 (ďalej ako „vyjadrenie krajského súdu“) taktiež uviedol chronológiu procesných úkonov vo veci a upozornil na právnu a skutkovú zložitost' právnej veci. Krajský súd vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

8. Sťažovateľka v replike k vyjadreniam odporcov uvádza, že ňou podaná sťažnosť nenamieta nečinnost' okresného súdu a krajského súdu, ale celkovú dĺžku konania, t. j. 23 rokov. Okresný súd rozdelil spor v roku 2015 podľa skupín žalovaných, čím pridelil týmto konaniam nové spisové značky. Avšak týmto nebolo pôvodné konanie o určenie vlastníctva právoplatne ukončené, išlo len o administratívny úkon, resp. založenie nových spisov. Spor teda netrvá od roku 2015, ako to na prvý pohľad vyplýva z vyjadrení odporcov, ale od roku 1997. Sťažovateľka taktiež uviedla, že *„ústavná sťažnosť bola podaná na prepravu po otvorení pošty ráno 26.06.2019 a teda pred rozhodnutím Krajského súdu Košice“*.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III. Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním vecí na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Prieťahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojich rozhodnutiach (rozsudok ESLP vo veci H. proti Francúzsku z 24. 10. 1989, rozsudok ESLP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994 a rozsudok ESLP vo veci Scordino proti Taliansku č. 1 z 29. 3. 2006) viackrát vyzdvihol dôležitosť správy súdnictva bez prieťahov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

14. Podľa stabilizovanej judikatúry sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, skúma s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť vecí, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04). Teda záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prieťahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prieťahy spôsobené

výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa [Comingersoll S.A. (Veľká komora), Sürmeli proti Nemecku (Veľká komora), Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike, rovnako tak aj I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07)].

IV. Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Zložitost' preskúmanej veci môže závisieť od viacerých okolností, a to tak v rovine skutkovej ako i právnej. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje vyšší počet účastníkov (rozsudok ESLP vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy [rozsudok ESLP vo veci Humen proti Poľsku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitost' prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (rozsudok ESLP vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že skutkovo a právne zložitým je také konanie, ktoré si na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, vyžaduje ustanovenie znalca s osobitnými odbornými znalosťami, resp. spoluprácu znalca s inými odborníkmi – konzultantmi (IV. ÚS 28/05).

16. V predmetnej veci ide o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam označeným v žalobe. Vzhľadom na (pôvodne) vyšší počet žalovaných sa dá napadnuté konanie označiť ako skutkovo zložitejšie, no ústavný súd sa stotožnil s tvrdením sťažovateľky, že prerozdelenie žalovaných do skupín, resp. rozloženie pôvodného konania do novovytvorených konaní mohlo byť uskutočnené už omnoho skôr, a posúdil napadnuté konanie okresného súdu ako enormne neefektívne (1997 – 2015). Čo sa týka právneho posúdenia, ústavný súd je toho názoru, že ide o bežnú rozhodovaciu agendu v rámci súdnej praxe a nevyznačuje sa právnou zložitost'ou do takej miery, aby bola celková dĺžka konania (t. j. 23 rokov) ospravedliteľná.

17. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v súdnom konaní ústavný súd nezistil na strane sťažovateľky žiadne okolnosti prispievajúce k celkovej dĺžke konania.

18. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je samotný postup súdu.

19. Vzhľadom na extrémnu dĺžku sporu dospel ústavný súd k tomu, že detailný zoznam procesných úkonov vykonaných v predmetnej veci oslabil na význame. V zásade časové rozostupy medzi jednotlivými procesnými úkonmi neospravedlnia celkovú dĺžku sporu (23 rokov). Ak nečinnosť súdu charakterizuje konanie ako celok, nemá význam hodnotiť sporadické úkony súdu (II. ÚS 200/05, I. ÚS 398/08, IV. ÚS 60/09). Povedané inak, prietah v určitej fáze konania však môže byť prípustný, ak celková dĺžka konania nie je neprimeraná (Pretto a ďalší proti Taliansku, rozsudok z 8. 12. 1983). Z tohto dôvodu ústavný súd bližšie neuvádza chronológiu úkonov s výnimkou dvoch prietahových období dopadajúcich na krajský (odvolací) súd a za ktoré okresný súd vo vyjadrení odmieta niesť zodpovednosť (najprv od 24. 8. 2016 do 23. 11. 2017 a potom od 27. 6. 2018 do 15. 8. 2019).

20. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a súdneho spisu zistil, že predmetný spor trvá od roku 1997. Sťažovateľka síce tesne pred rozhodnutím odvolacieho súdu, no predsa len počas konania uplatnila svoje právo, a to za stavu, že pre definitívne ukončenie konania sa vyžadovalo ešte aj rozhodnutie o trovách konania ako integrálnej súčasť súdneho konania (rozhodnutie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, nález II. ÚS 735/2014, uznesenie III. ÚS 207/2016).

21. V predmetnom konaní bolo teda právoplatne rozhodnuté približne po 23 rokoch, čo je ústavne neakceptovateľné a podiel na tomto výsledku má tak okresný, ako aj krajský súd. Ústavný súd považuje viac ako ročné odvolacie konanie už za problematické (III. ÚS 42/2016, III. ÚS 421/2017, III. ÚS 106/2018) a v danej veci sa tento judikatúrny

limit podstatne, a to opakovane zo strany krajského súdu porušil (bod 19). Pre zmenu na okresný súd dopadá negatívny dôsledok veľmi neprimeranej celkovej dĺžky konania. Ako už ústavný súd uviedol (bod 19), nečinnosť okresného súdu v tomto prípade charakterizuje konanie ako celok, a preto nemá význam hodnotiť sporadické úkony tohto súdu (tiež I. ÚS 76/09, I. ÚS 289/2010). Obrana s poukazom na zohľadnenie len obdobia po pridelení novej spisovej značky zjavne neobstojí, pretože právna neistota vyplývajúca z nerozhodnutej veci (IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03) nepôsobila o nič menej ani v období „stagnovania vecí“ od roku 1997 do 2015.

V. Záver

22. Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia (bod IV odôvodnenia) dospel k záveru, že vzhľadom na celkovú dĺžku konania postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (prvý výrok). Ústavný súd posúdil aj konanie krajského súdu a vyhodnotil ho vo vzťahu k dvom časovým úsekom (bod 19 *in fine*) ako zbytočne prietahové (bod 1 výroku nálezu).

23. Ústavný súd je viazaný ústavnou sťažnosťou (§ 45 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľka nenavrhola prikázať okresnému súdu konať bez prietahov (minimálne vo vzťahu k trovám konania) a krajský súd už vo veci rozhodol. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde preto návrhu na príkaz výlučne pre krajský súd nevyhoviel (bod 5 výroku nálezu).

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

25. Nestačí len právo mať, ale treba ho aj správne uplatniť. Aj vo vzťahu k inštitútu primeraného finančného zadost'učinenia je ústavný súd viazaný návrhom, ktorý smeroval len proti krajskému súdu. Dve priet'ahové obdobia nekonania (v obidvoch prípadoch viac ako rok) zo strany krajského súdu (bod 19) ústavný súd kvalifikoval ako dôvod na priznanie finančného zadost'učinenia. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012).

26. Sťažovateľka uplatnila finančné zadost'učinenie vo výške 7 000 € a len proti krajskému súdu. Krajský súd nenesie zodpovednosť za dvadsaťtiročný proces, no možno mu spravodlivo vytknúť obdobie dvoch odvolacích konaní presahujúcich obdobie jedného pri každom z nich. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry (IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020), priznal v popísanej situácii sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie za každý z dvoch viac ako ročných priet'ahov po 1 000 € (spolu 2 000 €) a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel (body 2 a 4 výroku nálezu).

27. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

28. Ústavný súd viazaný návrhom priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom, pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2019 pozostávajúce z prevzatia a prípravy zastupovania vrátane prvej porady a z písomného podania sťažnosti ústavnému súdu. Ústavný súd sťažovateľke nepriznal trovy konania za prípravu repliky sťažovateľky, pretože jej obsah vyplýval už z predošlých dvoch právnych úkonov. Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania

vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 1/6 z výpočtového základu zo sumy 1 062 €, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 177 € a 10,62 € režijný paušál, v celkovej súhrnnej sume 187,62 € za jeden úkon. Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

29. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu